

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Gminy B.

przeciwko J. G.

o ochronę własności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 października 2010 r.,

na skutek skargi pozwanego

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 8 kwietnia 2010 r., sygn. akt I Ca (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany J. G. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 8 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powinna zawierać – obok przytoczenia podstaw oraz ich uzasadnienia, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazania że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem i oznaczenia orzeczenia, od którego

została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Wymagania przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być spełnione w sposób kumulatywny, mają bowiem charakter konstrukcyjny. Skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Tymczasem skarżący we wniesionej skardze nie wskazał przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie – w jego ocenie – jest niezgodne. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. W szczególności, skoro przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).